

мѣстности и разни сгодиности на дѣлото. Тия върви отъ прѣдставления отново се набирали въ едно, отново се осуквали едни съ други и образували върви отъ понятия и умозаклучения за извършеното до днесъ: Левски направилъ смѣтка на извършеното отъ него въ продължение на една година (отъ ноемв. 1867 — до октомв. 1868) — направилъ си смѣтка Левски и намѣрилъ, че извършеното до сега е само една добръ турната основа на бждщето комитетско здание, че тепърва ще трѣбва да се подкачи организацията на тайнитѣ комитети, че и че . . . Слѣдъ дълги размисления, Левски дошелъ до слѣдното заключение: „организиранитѣ до сега комитети не сж друго нѣщо, освѣнъ „приятелски клубове“, въ които (клубове) „приятелитѣ на дѣлото се събиратъ на тайна и сладка приказка“: пиятъ вино и ракия, бунтовни пѣсни съ нискъ гласъ пѣхтъ, на конашкитѣ чорбаджии се заканватъ, зхбхтъ се отъ тайнитѣ кюшета на тирана, но щомъ случайно заптне се мѣрне, заобравятъ тѣ, и думи, и клѣтви, и бунтовни пѣсни! . . . “

Дяконътъ съзналъ нуждата отъ „нѣкаква си форма“ на управление, безъ която форма комитетското дѣло не ще може напрѣдва, а и да напрѣдва пкъ не ще може се постигне главната цѣль: *едноврѣменно избухване въстание въ всички краища на България*. — Съзнавалъ той нуждата отъ „нѣкаква си форма“, но умътъ му не билъ до тамъ порастналъ, за да я създаде и урѣди! . . . Имало се нужда отъ помощта на по-обширенъ умъ — отъ помощта на човѣкъ съ по-високъ умственъ ръстъ . . . Такъвъ човѣкъ вече имало; билъ нему лично познатъ; той билъ Любенъ *Каравеловъ*, който внулъ на Дякона Левски идеята за организиране на тайни комитети въ прѣдѣлитѣ на турскитѣ вѣласти. . .

Отъ *зимиото* си *леговище*, съ писма чрѣзъ Данаилъ Поповъ, Левски потърсилъ *внушителзиз* си — потърсилъ